

KLENOCIK (1) *sb m*

N sg klénocik.

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.: klejnocik.

Dem. od „klenot” ‘kosztowności’; tu przen: coś wyjątkowo wartościowego (tu w tekście aluzyjnym: Januszowski dedykuje Janowi Firlejowi, podskarbiemu koronnemu fragmenty „Pieśni” Jana Kochanowskiego): Nie omieszkało się iednąk nic/ á podobno ná czás/ áby przy škárbiéch Koronnych y ten oštátni klénoćik škárbu Polškiégó/ był pod obroną W. M. KochFragJan 4.

Cf **KLENOTEK**

MM